

115 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Zwemme

Bij aarg lêêg waoter was t'r bij de spoorbrug in de buurt een flinke zandplaet. Daer bleve we soms speule as we uit school kwamme, veraal 's zeumers netuurlijk. Je moch niet mit natte voete thuis komme, dus de kouse en klompe deeje we uit. Onze rokke stakke we in onze onderbroeke, en dan mor pôôtjie baoje. Kwam-ie thuis, dan zag moeder best wat-jie uitgevoerd had. Ze zee dan: "Blijf toch 's bij dat waoter vandaen, je zit weer hêêlemael onder d'n ebslik"! 't Mooiste was wel, dat azzie uit school kwam, de sproeiwaoge net verbij kwam. D'n dijk was nog niet geasfelteerd, dat was in de zeumer één grôte stoftroep, vandaer die sproeiwaoge. 't Was een paerd en woage mit een grôte waotertank, waerin aan de zijkante sproeigaetjies zatte. Voor de schoolkaander was 't een fêêst om deur dat waoter heen te holle. Soms kwam-ie deurwaoternat thuis.

Op een keer hoorde me dat 'r een zwembad zou komme in de haove. Dat was wat! Daer was een badmêêster die je zwemme leerde! De jonges leerde mêêstal uit 'r aage zwemme in de revier, mor maaisies deeje dat niet. Hoewel de jonges van thuis uit ok niet aaltijd mogge, want ome Teunis vertelde aaltijd dat-ie de revier al over zwom, toe z'n moeder nog steeds doch dat-ie nog nooit natte voete gehaald had. Aan schoolzwemme wier toendertijd hêêlemael nog nie gedocht. Op school mos-ie nuttige dinger lere en daer hoorde zwemme schijnbaor nie bij. Toe moeder over dat zwembad hoorde, zee ze dat ze dat mor een onfrisse bedoening vong, mit z'n aale in zô 'n zwembad en ten twêêde paste dat niet voor maaisies. Voor de jonges kon 't goed van pas komme as ze laeter buitenaf ginge waarke. Mor maaiden, neeje, die hadde niks in 't waoter te zoeken. Neeje, dat zwembad wier voor mijn jammer genogt niks.

Nou wiere wij toch ok wel 's kletsnat hoor, maor dan van de regen. Echt regengood was t'r nog niet en je mos t'r toch deur naer school. Je kreeg wel 's een ouwe perreplu mee en de jonges deeje wel 's een aerepelzak over d'r hêêd, maor dat hielp niet zô veul. As 't in maai regende, ginge we ons zô mor nat laete regene, want daer groeide je van, wier d'r gezeed. Of je zou d'r kulle van krijge. We zong d'r een versie bij: Meiregen maak dat ik groter word, groot zijn dat wens ik zo zeer. Moederlief, was ik maar groot, ik stond in de regen niet meer. Moeder riep ons dan al gauw naer binnene en zee dà-ze 't mor niks vong dà-me ons zô strondeurwaoternat liet regene. Wat een raorigheid! Maor we hadde 't over zwemme. Nou, overdiep daer wier veul gezwomme. Tegenover 't Middelveer was een grôte zandplaet. Daer was aaltijd veul vertier. De kaander speulde in 't waoter en in 't zand. Je at je meegebrochte brôôd op en d'r wiere anderande spellechies gedaen. D'n êênigste manier om d'r te komme, wat mit een roeibôôtjie. Een buurman nam ons in de vekasnie wel 's een daegchie mee. 't Was een hêêl stuksie roeie en je had ok nog mit de strôôm te maoken. We gonge mit de vloed naer bovene en mit d'n eb liet we ons weer afzakke. D'r wier toen overal in de revier nog gezwomme. Dat kon toe nog. Dat ging van 't zelf over toen de revier begon te vervuilen en d'r lieverlee betere zwembaoje kwamme. De scheepvaart wier drukker en deur 't Deltaoplan wier 't verschil tusse eb en vloed steeds klaander. Veul zandplaetjies zijn daerdoor verdwene. Jammer is 't! Hêêl aarg jammer!

